

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/72/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125205038
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125205038.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

-2- 17Csp/72/2025

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX E. F., právne zastúpenej: LEGALINK s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, IČO: 50 990 365, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpenému: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtina 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie, takto

rozhodol:

-2- 17Csp/72/2025

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 50 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prisúdenej istiny.

odôvodnenie:

-7- 17Csp/72/2025

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 25.06.2025 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 700 EUR. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní o zaplataenie 7 267,69 EUR s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn.

13Csp/202/2019, vystupovala v postavení žalovanej a žalovaný v postavení žalobcu, pričom súd uznesením č.k. 13Csp/202/2019-63 zo dňa 29.07.2022 konanie zastavil z dôvodu späťvzatia a žalobkyni (vtedy v pozícii žalovanej) priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému (vtedy žalobcovi) v rozsahu 100 %. Žalobkyňa poukázala na to, že pôvodným žalobcom v predchádzajúcom konaní bola Všeobecná úverová banka, a.s., žalovaný vstúpil do konania na jej miesto a následne po tom, čo sa žalobkyňa vyjadrila k žalobe podaním zo dňa 09.07.2020 a namietala premlčanie nároku, z dôvodu ktorého navrhovala žalobu zamietnuť, žalovaný (vtedy v pozícii žalobcu) vzal svoju žalobu späť v celom rozsahu. Mala za to, že dôvodom späťvzatia žaloby bola jej účinná procesná obrana, ako to predpokladá § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z.z. Žiadala priznať PFZ vo výške podielu z toho, o čo sa chcel žalovaný obohatiť. V tomto smere poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016 a skutočnosť, že požadované PFZ neprevyšuje sumu 10 % zo žalovaným pôvodne uplatnenej výšky istiny v pôvodnom konaní.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 15.07.2025 navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania. Rozporoval uplatnený nárok čo do dôvodu i výšky. S poukazom na § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. mal za to, že nie sú splnené podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Mal za to, že žalobkyňa nešpecifikovala, nekonkretizovala žiadne právo priznané jej ako spotrebiteľke, ktoré by malo byť porušené a pre ktoré by jej mal prináležať nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia. O merite sporu sa v konaní 13Csp/202/2019 nerozhodovalo. Podľa žalovaného žalobkyňa nemá aktívnu vecnú legitimitáciu na uplatnenie nároku titulom PFZ, pretože predpokladom je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti treba podľa žalovaného rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky. Poukázal i na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016, či sp. zn. 6Cdo/127/2017. Žalovaný mal za to, že obrana v pôvodnom súdnom konaní spočívajúca vo vznesení námietky premlčania nepredstavuje úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností upravených normami spotrebiteľského práva. Poukázal tiež na to, že súd nejudikoval porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľky, čo je podľa neho tiež dôvodom pre zamietnutie žaloby. Nesúhlasil ani s názorom žalobkyne, že by primerané finančné zadosťučinenie malo plniť sankčnú funkciu, a to s odkazom na právny záver vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018. Za nesprávny tiež považoval názor o reparačnej funkcii daného inštitútu. Primerané finančné zadosťučinenie podľa žalovaného nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľov. Záverom nesúhlasil s výškou uplatneného nároku, ktorý podľa žalovaného nespĺňa podmienku primeranosti. Neúspech žalovaného v predmetnom spore podľa neho nemôže predstavovať peňažnú ujmu na strane spotrebiteľa ako protistrany a takýto účel nesleduje ani § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Žalovaný mal za to, že iba využil svoje ústavné právo obrátiť sa nestranný a nezávislý súd a považoval za rozporné so základnými princípmi právneho štátu, aby bol za uplatnenie svojho ústavného práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR trestaný zaplatením finančného zadosťučinenia. Napokon poukázal i na to, že jeho procesný neúspech v predchádzajúcom konaní sa prejavil v otázke náhrady trov konania, ktoré žalobkyni zaplatil vo výške 595,10 EUR. Uviedol, že výška PFZ tiež nespĺňa požiadavku primeranosti ak žalobkyňa čerpaný úver doposiaľ neuhradila a ani samotnému žalovanému nič neplatila. Mal za to, že žalobkyňa nepreukázala žiadne okolnosti odôvodňujúce uplatnenú výšku nároku. Zo žaloby nevyplýva vznik negatívnych dôsledkov v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne z dôvodu porušenia jej spotrebiteľských práv právnym predchodcom žalovaného, t.j. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod., či hrozba straty finančných prostriedkov žalobkyne, keďže žalobkyňa čerpaný úver doposiaľ neuhradila a zároveň v prospech žalované neplnila ani len čiastočne. Uviedol, že žalobkyňa nepreukázala žiadnu ujmu, ktorá by jej bola spôsobená a ktorú by bolo potrebné zohojiť poskytnutím primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Žalobkyňa v replike zo dňa 31.07.2025 zotrvala na podanej žalobe. Ohľadom nedostatku jej aktívnej vecnej legitimitácie v spore poukázala na rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Csp/58/2020 zo dňa 07.10.2022, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.05.2022 a rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. 36Csp/9/2024 zo dňa 26.09.2024, pričom mala za to, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť nie len aktívne konanie spotrebiteľa vo forme podanej žaloby, ale aj jeho aktívne konanie spočívajúce v obrane v súdnom konaní vedenom proti

spotrebiteľovi. Poukázala na to, že judikatúra považuje i samotné zamietnutie žaloby za vznik nároku na PFZ a spotrebiteľ nemusí byť v postavení žalobcu, ale aj žalovaného. Dodala, že nárok vzniká aj pri zastavení konania pre nedôvodné späťvzatie žaloby zo strany žalovaného. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/132/2019-84 zo dňa 28.05.2020. Vyjadrila sa i k funkciám PFZ a zhrnula, že PFZ má plniť satisfakčnú, sankčnú, reparačnú i preventívnu funkciu. Zároveň mala za to, že tieto funkcie môže naplňať iba v prípade, ak nie je priznané v symbolickej výške. Poukázala na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/22/2024 zo dňa 28.11.2024 a sp. zn. 7CoCsp/9/2024 zo dňa 28.11.2024, ktorými bola priznaná výška PFZ 1500 EUR a 500 EUR, čo predstavovalo viac ako 50 % zo sumy požadovanej dodávateľom nedôvodnou žalobou v základnom konaní. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10Csp/99/2023 zo dňa 27.02.2025 bolo v obdobnej veci priznané PFZ vo výške 2000 EUR, čo bolo takmer 50 % z istiny uplatnenej žalovaným v pôvodnom konaní. Žalobkyňa uviedla, že účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, či bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. K funkciám PFZ a jeho výške poukázala i na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017. Záverom dodala, že zákon nevyžaduje žiadnu ujmu alebo hrozbu ujmy, ktorú by bola povinná žalobkyňa preukázať. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia postačuje hrozba ujmy. Za právne irelevantné tiež považovala skutočnosť, že žalovaný „len odkúpil pohľadávku“. Za rozhodujúce považovala, že žalovaný bol účastníkom v pôvodnom konaní.

4. Žalovaný nevyužil možnosť dupliky.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 14.10.2025, ktorého sa právny zástupca žalovaného, ani žalovaný nezúčastnili, pričom svoju neúčasť ospravedlnili z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti. Súd preto konal v ich neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti žalobkyne, ktorú na predmetné pojednávanie ani osobitne nepredvolával. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní v mene žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou (na čl. 3 prevzatie PZ a vyjadrenie žalovaného zo dňa 09.07.2020, na čl. 4 uznesenie Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/202/2019 – 63 zo dňa 29.07.2022, na čl. 5 krycí list vo veci 13Csp/202/2019), oboznámil sa so skutkovými tvrdeniami strán sporu i obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

7. Uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 13Csp/202/2019-63 zo dňa 29.07.2022 súd zastavil konanie vedené v prospech žalovaného (vtedy v pozícii žalobcu), ktorý sa domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu (vtedy v pozícii žalovanej) zaplatiť mu sumu 7 267,69 EUR s príslušenstvom. K zastaveniu konania došlo z dôvodu späťvzatia žaloby žalovaným (vtedy v pozícii žalobcu), ktorý v späťvzati zo dňa 13.06.2022 neuviedol žiadne dôvody späťvzatia žaloby. V predmetnom konaní žalobkyňa podala dňa 09.07.2020 vyjadrenie, kde vzniesla námietku premlčania s poukazom na § 103 OZ a skutočnosť, že premlčacia doba začala plynúť už odo dňa nasledujúceho po zročnosti splátky, s ktorou bol žalovaný v omeškaní ako prvou. V predmetnom uznesení, ktorým súd zastavil konanie súd druhým výrokom uložil žalovanému (vtedy v pozícii žalobcu) nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 %. Žalovaný (vtedy v pozícii žalobcu) žalobkyňu uhradil trovy pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 13Csp/202/2019 vo výške 595,10 EUR.

8. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

9. Vzhľadom na prechodné ustanovenia zakotvené v § 53 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je potrebné na danú vec aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2024.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej

týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 predávajúci nesmie

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,
- c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.¹⁾

13. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.06.2024 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

15. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľa ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

16. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

17. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní, ktoré proti nej viedol žalovaný (vtedy v postavení žalobcu) o zaplatenie 7 267,69 EUR s príslušenstvom. Skutkový stav ako taký – že tu prebehlo predchádzajúce konanie a s akým výsledkom skončilo – nebol medzi stranami sporný, jedine ak kvalifikácia toho, či zastavenie predchádzajúceho konania pre späťvzatie žaloby spôsobuje vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, a teda či došlo k porušeniu spotrebiteľských práv zo strany žalovaného, pre ktoré má žalobkyňa nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Sporným v tomto konaní teda bolo predovšetkým právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, aktívna a pasívna vecná legitimácia strán sporu a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia.

18. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 22CoCsp/28/2023-69 zo dňa 27.03.2024 zrušil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4Csp/74/2022-44 zo dňa 07.02.2023, ktorým bola žaloba

o primerané finančné zadosťučinenie zamietnutá a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že odvolací súd sa nestotožňuje v tomto prípade s názorom súdu prvej inštancie, že vydané Upovedomenie o zastavení konania (v upomínacom konaní) nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených Zákomom o ochrane spotrebiteľa. Na základe žaloby žalovaného bol riadne vydaný platobný rozkaz, proti ktorému podal žalobca včas riadne odôvodnený odpor, v ktorom namietal neplatnosť uzatvorenej Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky pre rozpor s dobrými mravmi a vzniesol námietku premlčania. Návrh na pokračovanie v konaní zo strany žalovaného podaný nebol. Z toho možno jednoznačne dôvodiť, že žalovaný zobral do úvahy dôvody uvedené v odpore ako napr. premlčanie dlhu a v konaní už nepokračoval. Žalovaný neuviedol žiaden dôvod, pre ktorý netrval na pokračovaní v konaní, ktoré sám inicioval podaním žaloby. Keďže návrh na pokračovanie v konaní môže podať iba žalobca v upomínacom konaní a tento tak neurobil, nemohol ani žalobca v tomto konaní nijakým spôsobom zabezpečiť, aby sa v začatom konaní pokračovalo na základe ním podaného odporu a že by sa následne vo veci samej rozhodol súd o konkrétnom nároku z porušenia práva na ochranu spotrebiteľa. Išlo o úspešnú obranu žalobcu voči nároku žalovaného. Odvolaciemu súd sa teda javilo, že základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je daný zastavením upomínacieho konania na základe odporu žalovaného (teraz žalobcu). Nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.

19. Najvyšší súd SR 1Cdo/173/2022 zo dňa 25.04.2023 konštatoval nasledovné: „Dovolací súd teda na prvú právnu otázku dovolateľa odpovedá nasledovne: za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné považovať nielen situáciu, v ktorej bolo vydané rozhodnutie vo veci samej v prospech spotrebiteľa, ale aj situáciu, v ktorej došlo k zastaveniu konania (na podklade späťvzatia žaloby) v dôsledku správania dodávateľa, ktorý napravil porušenie práv spotrebiteľa, nápravy ktorého sa spotrebiteľ v konaní vo veci samej domáhal, a teda spotrebiteľ bol v danom konaní fakticky (z materiálneho hľadiska) úspešný. Na druhú právnu otázku položenú dovolateľom tak treba odpovedať kladne, t. j. je prípustné, aby súd pri posúdení základu nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa posudzoval dôvodnosť žaloby spotrebiteľa v inom konaní, od ktorého spotrebiteľ odvodzuje právo na toto primerané finančné zadosťučinenie, ak toto iné konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby z dôvodu správania dodávateľa napriek tomu, že v rozhodnutí o zastavení konania (v časti rozhodnutia o povinnosti dodávateľa nahradiť spotrebiteľovi trovy konania) sa konštatuje, že žaloba spotrebiteľa bola podaná dôvodne a spotrebiteľ vzal žalobu späť pre správanie dodávateľa (t. j. pre procesné zavinenie dodávateľa)“

20. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na citované ustanovenia a závery vyšších súdov dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka sa na súde úspešne bránila v konaní o zaplatenie sumy 7 267,69 EUR s príslušenstvom, ktoré si voči nej uplatnil veriteľ, a tak má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá. K úspešnému uplatneniu práv žalobkyne súd poznamenáva, že nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, rozhodujúce je, či si v rámci prostriedkov procesného útoku či obrany uplatňoval porušenie svojich spotrebiteľských práv. Súd má za to, že i úspešná obrana spotrebiteľa v súdnom konaní naplňa hypotézu § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.

21. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Primerané finančné zadosťučinenie má pritom plniť jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak funkciu satisfakčnú, predstavujúcu určitú odmenu, spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu, resp. bránil v spore s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom (žalobkyňa vyhľadala právnu pomoc a zvolila si právneho zástupcu) a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Minimálne po dobu do právoplatného rozhodnutia súdu bola žalobkyňa v neistote ohľadom svojich nárokov, resp. rozsahu povinností.

22. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V danom prípade dokonca ani nepadlo meritórne rozhodnutie vo veci, nakoľko žalovaný (vtedy v pozícii žalobcu) tomu späťvzatím žaloby zabránil.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom sa ale nestotožnil s výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia. Súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 EUR, pričom sa domnieva, že priznaná suma reflektuje konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade, závažnosť správania žalovaného v predchádzajúcom konaní a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného. Reálny zásah do majetkovej sféry žalobkyne v súvislosti s uvedenými porušeniami práv žalobkyne tu však absentuje, existovala iba hrozba tohto zásahu. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd taktiež zohľadnil, že žalobkyni bola v základnom konaní priznaná aj náhrada trov konania v plnom rozsahu. Za nemenej významnú súd považuje skutočnosť, že žalobkyňa do podania žaloby v pôvodnom konaní, i doposiaľ, neuhradila ani istinu úveru a priamo žalovaného nevyplácala žiadnu časť dlhu.

24. Na dôvazok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odrazenie dodávateľa od nekalých praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

25. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri určení výšky trov konania z prisúdenej istiny. Plný úspech žalobkyne v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K trovám konania súd podporne poukazuje na literatúru, napr. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe

svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

-2- 17Csp/72/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.